

Pehelysúly

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 14. szám, 2020. április 3.

Mindketten a gondolatainkba merülve ültünk.

„Elképzelésem sincs, hogyan tudtad megcsinálni akkor” - törtem meg a csendet.

„Konkrétan azt hittem, hogy ledarál.”

„Emlékszel, hogy mit mondtál a harmadik menet végén?” - nézett rám Bálint. Olyan volt, mint egy csontváz a pergamenszerű falfehér bőrével és a meztelen koponyájával.

„Azt, hogy adjuk fel?”

„Nem. Azt mondtad, hogy nem győzni kell, hanem állni még kicsit.”

„Nem emlékszem.”

„Pedig azt mondtad.”

„És te álltál.”

Bólintott. Lassan felállt a padról és nyújtózott. Hallottam a csontjai recsegését. Kivillant a meztelen hasára aszalódott bőr a mozdulat közben.

„Nem győzni kell, csak állni még kicsit” - ismételte el, inkább magának, mint nekem, majd hozzátette: „Kurva hideg van, jobb, ha felmegyek. Bejössz holnap?”

„Be.”

„Akkor holnap.”

Megölelt, majd elindult vissza az épületbe. Néztem, ahogyan a lifthez megy. Nagyon lassú volt. Amikor elment, elindultam a kijárat felé. A varjak káromva rebbentek fel a földről a levegőbe, ahogyan elhaladtam mellettük, köröztek, majd visszaszálltak a fákra. A porta előtt visszafordultam. Bálint az ablakban állt, és figyelte, ahogyan elmegyek.